

такъвъ трѣбва да му се каже само за поука. Ако те разбере — добръ, ако не — какво ще му правишъ?

Д-ръ Тиховъ. Тогава прави както знаешъ.

Павелъ. Неможе инѣкъ. Азъ се измѣчвамъ сега и не мога ни да работя, ни да чета. А ето и здравето ми се поврежда. (Пипа си главата). Страшно ме боли!

Д-ръ Тиховъ. Добръ би било да направишъ една студена баня и да се стремишъ да не мислишъ повече.

Павелъ. (Ходѣйки изъ стаята). Ще се мъча. Но знаешъ какъ измѣчва съзнанието, че единъ твой старъ другаръ посѣга на твоето щастие! Ахъ, това е —

Д-ръ Тиховъ. Повече отъ осѣдително, но какво?

Павелъ. Знаешъ, менъ не ме оставя мисльта: ако и най-добритѣ другари не щадятъ своята честь — тогава. (Въ раздражение). Тогава! На какво ще заприлича това общество? — На кждѣ отива това човѣчество? Нима само въ еротическитѣ влечения е смисльтъ на живота! Ахъ, Добре, това е поквара, ужасъ, падение!

Д-ръ Тиховъ. Обществото е заприличало на публиченъ домъ!

Павелъ. Всички виждаме това и пасуваме; всички гледаме злото и никакви мѣрки.

Д-ръ Тиховъ. Кой знай какви мѣрки би спрѣли злото, когато то като че се догажда на всички.

Павелъ. Много лесно, много лесно — доста е само да вдѣхнемъ обичъ у хората къмъ труда и хидрата е смазана въ главата. Труда отвлича